ת"פ 36541/12/16 – מדינת ישראל נגד מרדכי גאלי – בעצמו,חרמון עקיבא – בעצמו

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 36541-12-16 מדינת ישראל נ' גאלי ואח'
תיק חיצוני: 455301/2015

בפני	כבוד השופטת, סגנית הנשיאה אפרת פינק
מאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד צליל משיח
נגד	
נאשמים	1. מרדכי גאלי - בעצמו ע"י ב"כ עו"ד שירן ברגמן 2. חרמון עקיבא - בעצמו ע"י ב"כ עו"ד ערן ראו

<u>החלטה</u>

<u>מבוא</u>

1. לפניי בקשה לביטול כתב אישום.

2. עניינה של הבקשה בכתב אישום שהוגש נגש הנאשמים, המייחס להם עבירה של העלבת עובד ציבור, לפי סעיף 288 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

3. לפי המיוחס בכתב האישום, בליל יום 17.10.15 הבחינה פקחית מסייעת בשיטור העירוני ברכבו של נאשם 1 החונה במקום אסור לחנייה בעיר יבנה, ומפריע לציבור המשתמשים בדרך. משביקשה הפקחית לרשום דו"ח לנאשם 1, החל זה לצלמה במכשירו הנייד. בהמשך, העלה נאשם 1 סרטון לעמוד הפייסבוק שלו, ובתגובה לסרטון זה, כתב נאשם 2, למחרת היום, תגובה בזו הלשון: "**ינשמה לא התגרת בה ולא עזריאן, אמרת לה שאתה נכה. היא הייתה צריכה ללכת משם ולתת לך לפני מציצה טובה, אבל מרוב שהיא בת אלף זונה היא רגילה שנותנים לה ישר סטירה ואז טוחנים אותה. סליחה על הפוסט הגס אבל צריך להגיד את האמת**". בתגובה, כתב נאשם 1: "**אני אתייעץ עם עורך הדין שלי ואפילו אגיש תלונה במשטרה על ההתנהגות שלה, עם זונות צריך ללכת כמו זונות**". עוד הוסיף: "**היא פקחית לא רק שרמוטה, היא גם בת בת זונה, היא וראש העיר המושחת שלכם**".

4. להשלמת הרקע יצוין, כי התשתית העובדתית אינה שנויה במחלוקת. הוגשו לבית המשפט מספר מוצגים בהסכמה (**ת/1** - **ת/5**). מהמוצגים עולה כי הפקחית אמנם ביקשה לרשום לנאשם 1 דו"ח חניה, והלה החל לצלמה במכשירו הנייד. כן עולה, כי נאשם 1 העלה הסרטון שצילם לפייסבוק. בהמשך לכך, נאשם 2 כתב את הדברים שיוחסו לו בכתב האישום, ונאשם 1 הגיב להם, כאמור בכתב האישום. עוד עולה, כי לסרטון שהעלה נאשם 1 היו מגיבים נוספים. כך למשל, מגיב בשם "אושר עטיה" כתב: "**בת זונהההההה שרמוטההההה!!!**". מגיב בשם "יוסי אלאל" כתב: "**זונה**"; מגיבים בשם "קורל" ו"דודו וקנין" כתבו: "**כלבהה**". מגיב בשם "שי מזרחי" כתב: "**עוד פרחה שלבשה מדים ומשחקת אותה השוטר**

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

אזולאי. מעניין מאד מה הקריטריונים להתקבל לשיטור העירוני". מגיבה בשם "חלי חסון" כתבה: "**כל הכבוד מוטי גאה בך אני במקומך נותנת לה כרש בראש גומרת אותה**".

(כל הציטוטים, כך במקור - א.פ).

<u>תמצית טענות הצדדים</u>

5. בא כוח הנאשם 1 טען בבקשתו, כי יש להורות על ביטול כתב האישום משני מטעמים: לפי סעיף 149(4) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב -1982, העובדות המפורטות בכתב האישום אינן מהוות עבירה; ולפי סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי, הגשת כתב האישום נגד הנאשם מהווה אכיפה בררנית.

6. לטענת בא כוח נאשם 1, לפי ההלכה שנקבעה ברע"פ 5991/13 **סגל נ' מדינת ישראל** (2.11.17) (להלן - "**הלכת סגל**"), עולה מגמה ברורה של צמצום תחולת העבירה של העלבת עובד ציבור, משום פגיעתה בחופש הביטוי. לטענתו, לפי הלכת סגל, קללות וגידופים אינם מהווים באופן אוטומטי העלבה של עובד הציבור, והכל בהתאם לנסיבות העניין. כן ציין, כי השימוש בגידופים ובקללות מאפיין דרכם של אנשים מסויימים להביע ביקורת על עובדי ציבור.

7. עוד טען בא כוח נאשם 1, כי בהחלת הלכת סגל על עניינו, לא ביצע נאשם 1 כל עבירה, וזאת בהתחשב בנסיבות הבאות: הנאשם הוא אזרח פשוט ללא כל מעמד ציבורי; הדברים המיוחסים לו נאמרו באופן חד פעמי; אין הדברים מהווים פגיעה קשה וחמורה בכבודה של עובדת הציבור; ואין ודאות קרובה כי הדברים יובילו לפגיעה קשה במילוי תפקידה של עובדת הציבור. כן טען בא כוח הנאשם, כי העלאת הסרטון לפייסבוק אינה מהווה עבירה, כשלעצמה.

8. עוד הוסיף בא כוח נאשם 1, כי לפי הלכת סגל, יש להתנות העמדה לדין ופתיחה בחקירה בגין עבירה של העלבת עובד ציבור בקבלת אישור מוקדם לכך מבכירי הפרקליטות. לפיכך, ולמרות שכתב האישום בתיק זה הוגש לפני הלכת סגל, הואיל וטרם ניתן מענה לכתב האישום, היה על התביעה לבקש אישור הפרקליטות.

9. לטענת בא כוח נאשם 1, יש להורות על ביטול כתב האישום גם מחמת אכיפה בררנית. לטענתו, במסגרת התגובות לסרטון שהעלה נאשם 1, היו מגיבים נוספים שחטאו בגידופים, אולם הם לא הועמדו לדין ואף לא זומנו לחקירה. כך, למשל, משתתף בשם יוסי אלאל כינה את הפקחית "זונה". עוד הוסיף, כי אין בעובדה כי נאשם 1 העלה הסרטון לפייסבוק, כדי ליצור אבחנה מוצדקת בינו ובין המגיבים, משום שהעלאת הסרטון נועדה אך לפרסם את העוול שנגרם לו. לטענתו, בהיעדר כל הסבר לאבחנה בין נאשם 1 ובין המגיבים האחרים, מדובר בהפליה פסולה המקימה לנאשם 1 הגנה מן הצדק.

10. בא כוח נאשם 2 הצטרף לטענותיו של נאשם 1 והוסיף, כי בתגובות לסרטון נכתבו תגובות דומות ואף חמורות יותר מזו המיוחסת לנאשם 2. לטענתו, חלק מהתגובות אף עולות לכדי איום והסתה לאלימות ממש, אולם המשטרה לא זימנה כותביהן לחקירה. לטענתו, נאשם 2 הוא מגיב אקראי, בדומה לכל המגיבים הנוספים, ואין כל טעם להבחין בינו ובינם. יתר על כן, בהיעדר היכרות בין נאשם 2 והפקחית, ברי כי לא ניתן לייחס לו כוונה לפגוע בה באופן אישי, ומכל מקום אין הבדל, לעניין זה, בינו ובין המגיבים האחרים.

11. באת כוח התביעה טענה, כי יש לדחות בקשת הנאשמים לביטול כתב האישום.

12. לטענתה, הלכת סגל עניינה בביטויים פוליטיים מובהקים, המצויים בליבת חופש הביטוי, ולא בגידופים, אשר אינם מגשימים את הרציונאלים העומדים בבסיס הזכות. באת כוח התביעה תמכה טענותיה בפסק דינו

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

של כבוד השופט יצחק עמית בהלכת סגל אשר הציע לקבוע כי גידופים וקללות לא יזכו להגנה כלל ויוגדרו כהעלבת עובד ציבור.

13. עוד טענה, כי מכלול הנסיבות, גם הוא, מלמד על כך, כי הנאשמים עברו עבירה של העלבת עובד ציבור: דבריהם של הנאשמים כוונו כלפי עובדת ציבור זוטרה ומכאן גדלה ההסתברות לפגיעה בערך המוגן של העבירה; הנאשמים פרסמו הדברים בפייסבוק הזוכה לתפוצה רחבה. מכאן עולה הסבירות להפצת הדברים למעגליה החברתיים של עובדת הציבור, ואכן הם הגיעו לידיעתה האישית ממש; הדברים לא נאמרו בלהט הרגע ובעת מעצרו של הנאשם, אלא למחרת היום בפייסבוק ולעיני כל.

14. עוד הוסיפה וטענה באת כוח התביעה, שכאשר מדובר בקללות וגידופים, אין פגיעה בליבת חופש הביטוי, וממילא אין צורך באישור הפרקליטות קודם להגשת כתב האישום. יתר על כן, במקרה דנן, כתב האישום הוגש קודם להלכת סגל, ואין בקביעה כי יש לקבל אישור הפרקליטות לפני הגשת כתב אישום בעבירה של העלבת עובד ציבור, כדי להשליך על כתב האישום שכאן. במקרה דנן, ובהתאם להנחיות התביעה, נערכה התייעצות עם ראש יחידת תביעות במחוז מרכז, קודם להגשת כתב האישום, ודי בכך.

15. באת כוח התביעה ציינה כי יש מקום לאבחנה בין שני הנאשמים ובין יתר המגיבים. לטענתה, המשתתפים האחרים הם מגיבים אקראיים וביטוייהם אינם זהים בחומרתם לביטויים של הנאשמים. נאשם 1 העלה הסרטון לפייסבוק, הוא היה חלק מהאירוע ודבריו הופנו, באופן אישי, כלפי הפקחית, ולא נאמרו בעלמא. יתר על כן, הביטויים שאמר נאשם 2, הם חמורים יותר, מהביטויים של המגיבים האחרים, באופן משמעותי, משום שהם משפילים ומבזים את הפקחית מבחינה מינית.

16. עוד הוסיפה באת כוח התביעה, כי לא נערכה כל הבחנה פסולה בין הנאשמים ובין מגיבים אחרים. לטענתה, דבריה של המגיבה "חלי חסון" נכתבו אך כחצי שנה לאחר האירוע המתואר בכתב האישום, הם לא נאספו במסגרת חומר החקירה, וגם לא הובאו לידיעת התביעה לפני הגשת כתב האישום. למעשה, הדברים הובאו לידיעת התביעה לראשונה במסגרת בקשתו של נאשם 2 לביטול כתב האישום. מכאן טענה, כי לא היתה יכולה להינקט אכיפה בררנית, כאשר התביעה כלל לא היתה מודעת לדברים הנטענים, ולא ניתן לצפות מהרשות החוקרת כי תבצע מיוזמתה מעקב המשך כדי לבחון האם פורסמו תגובות פוגעניות נוספות. לטענתה, גם אין בדברים של "חלי חסון" כדי לבסס עבירה של העלבת עובד ציבור או עבירה של איומים שכן לא מתקיימות יסודותיהן של עבירות אלו. ככל שיש בדבריה לבסס עבירה של הסתה לאלימות, המדובר בעבירת פשע שאינה בסמכות טיפולה של התביעה המשטרתית, ולפיכך הנושא הועבר לטיפול גורמי החקירה הרלוונטיים. מכאן, כי אין מקום להשוואה בין הדברים, ולא עלה בידי הנאשמים להוכיח טענתם בדבר אכיפה בררנית.

דיון

הדין החל

17. היקף תחולת העבירה של העלבת עובד ציבור נדונה בדנ"פ 7383/08 **אונגרפלד נ' מדינת ישראל** (11.7.11) (להלן - "**הלכת אונגרפלד**"). לפי הלכה זו, העבירה של העלבת עובד ציבור מותנית בקיומו של ביטוי שלילי הפוגע בליבת כבודו של העובד וכרוך בפגיעה מהותית וקשה בגרעין המוסרי-ערכי שממנו שואב עובד הציבור את מקור כוחו וסמכותו. מכאן, כי אין די בביטוי של אלימות מילולית בוטה כדי שתתקיים העבירה של העלבת עובד הציבור, אלא יש להראות פגיעה בליבת כבודו של העובד, שיש בה כדי לבזותו בעיני אחרים, ולפגוע ביכולתו לתפקד להגשמת יעדיו.

18. לפי הלכת אונגרפלד, על מנת לקבוע אם ביטוי מסוים נופל לגדרה של העבירה יש להחיל עליו שני מבחנים מצטברים. המבחן האחד הוא מבחן תוכני בגדרו נבדקת התאמת הביטוי השנוי במחלוקת למונח

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

"העלבה". המבחן האחר הוא מבחן הסתברותי, לפיו יש צורך בוודאות קרובה לפגיעה ממשית באופן מילוי תפקידו הציבורי של עובד הציבור, לפגיעה במערכת השירות הציבורי ובאמון הציבור בה.

19. לפי הלכת סגל, אשר ניתנה כ-6 שנים לאחר הלכת אונגרפלד, יש מקום לצמצם את הלכת אונגרפלד, מתוך שאיפה מתמשכת להגן על זכותו של הפרט לחופש הביטוי. בית המשפט קבע, כי בהחלת המבחן התוכני, אין לבחון רק את עוצמת הפגיעה בכבודו של עובד הציבור, אלא יש ליתן משקל גם לעוצמת הפגיעה בחופש הביטוי. משמע, ככל שהביטוי מממש יותר את תכליתו של חופש הביטוי, כך נדרש כי תהא פגיעה קשה יותר בכבודו של עובד הציבור לצורך התגשמות העבירה. עוד נקבעו מספר כללי עזר לבחינת המבחן ההסתברותי: ככל שעובד הציבור בכיר יותר, כך הפוטנציאל לפגיעה בכבודו קטן יותר; ככל שהמתבטא הוא בעל מעמד רם יותר, כך הפוטנציאל לפגיעה בכבודו של עובד הציבור גדול יותר; ככל שהביטוי פומבי יותר, או שמכוון לקהל היעד אותו משרת עובד הציבור, כך גדל הפוטנציאל לפגיעה בכבודו של עובד הציבור.

20. לעניין קללות וגידופים - נחלקו הדעות בהלכת סגל. הנשיאה (בדימ') מרים נאור, שאליה הצטרפו כל השופטים למעט השופט יצחק עמית, קבעה כי:

> "... איני סבורה כי ראוי "לקטלג" מראש קללות וגידופים כביטויים שבהכרח יהיו ראויים להגנה מעטה מפני תחולת עבירת ההעלבה כפי שסברו שופטי המיעוט בהלכת אונגרפלד [...] קביעה כאמור טומנת בחובה סיכון של הפללת יתר. לטעמי, אין מקום לקבוע באופן גורף כי ביטויים אלה תמיד יהיו ב"פריפריה" של חופש הביטוי או כי הם משוללי ערך חברתי. גם לגבי קללות עשויים, בנסיבות מסוימות, להתקיים הרציונלים החשובים של חופש הביטוי ... לפיכך, אף כשעסקינן בגידופים יש לבחון, על פי ההקשר הכולל, את המידה בה הם מגשימים את תכליותיו של חופש הביטוי, ובפרט האם למעשה מדובר בביטוי פוליטי, ובהתאם לכך להכריע האם נעברה העבירה (שם, בפסקה 42)."

לעומת זאת, השופט יצחק עמית סבר, כי קללות וגידופים מובהקים לעולם יחשבו העלבת עובד ציבור, וזאת משום שאין הם ממלאים את הרציונאלים הטבועים בחופש הביטוי, ומכאן שאין צורך להעבירם במבחן התוכני וההסתברותי.

21. עוד נקבע בהלכת סגל, כי ראוי לדרוש אישור מוקדם של בכירי הפרקליטות לפתיחת חקירה ולהעמדה לדין בכל מקרה של העלבת עובד שציבור, לרבות עובדי ציבור זוטרים.

22. ביישום הלכת סגל נקבע, למשל, כי שטף קללות וגידופים שנאמר על ידי עורך דין כלפי תובע באולם בית המשפט, בעת שמילא תפקידו ובפני קהל רב, מקיימים את יסודות העבירה של העלבת עובד ציבור (רע"פ 462/18 **יוסף נ' מדינת ישראל** (3.12.17); עוד נקבע, למשל, כי מטר קללות של אזרח כלפי שוטר, המשולבים עם איומים, מהווים העלבת עובד ציבור (ת"פ (ת"א) 28022-02-17 **מדינת ישראל נ' מרסיאנו** (16.4.18)). במקרה אחר נקבע, כי שטף קללות שלווה גם ביריקות ובאיומים חריפים, מקימים את יסודות העבירה (ת"פ (ת"א) 6554-03-16 **מדינת ישראל נ' קשקריוב** (21.11.17) ערעור תלוי ועומד בבית המשפט המחוזי).

<u>האם הדברים שכתבו הנאשמים מהווים עבירה של העלבת עובד ציבור?</u>

23. לא יכולה להיות מחלוקת, כי הנאשמים עשו שימוש בקללות ובגידופים מכוערים ומעוררי שאט נפש, וזאת במסגרת הפרסום בפייסבוק. יתר על כן, שימוש בביטויים גסים ובוטים מעין אלו, ובפרט נגד פקחית הממלאת תפקידה לפי דין, ראוי לכל גינוי.

24. אולם, השאלה אינה אם הביטויים ראויים לכל גינוי, אלא אם יש בהם כדי לקיים את יסודות העבירה של

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

העלבת עובד ציבור, וזאת לאור המבחן התוכני והמבחן ההסתברותי, כפי שנקבעו בהלכת אונגרפלד, ובהמשך צומצמו בהלכת סגל. ניישם, אפוא, את שני המבחנים במצטבר על כל אחד מהביטויים.

25. אשר לנאשם 1 - נאשם 1 פרסם את הסרטון - שאין בו כשלעצמו כל עבירה - ולאחר תגובתו של נאשם 2, שתידון להלן, כתב: "**אני אתייעץ עם עורך הדין שלי ואפילו אגיש תלונה במשטרה על ההתנהגות שלה, עם זונות צריך ללכת כמו זונות**". עוד הוסיף: "**היא פקחית לא רק שרמוטה, היא גם בת בת בת זונה, היא וראש העיר המושחת שלכם**".

בכינויה של הפקחית "זונה", על הטיותיה ותצורותיה, יש כדי לפגוע בכבודה. עם זאת, לעמדתי, אין מקום לקבוע, כי בפרסום בפייסבוק הכולל את הקללה "זונה", על הטיותיה, יש כדי לעבור את משוכת המבחן התוכני. לאור השימוש התכוף - אם כי המגונה - בקללה זו, ובפרט במרחב הווירטואלי, לא ניתן לומר כי הפרסום פוגע בליבת כבודו של העובד, כרוך בפגיעה מהותית וקשה בגרעין המוסרי-ערכי שממנו שואב עובד הציבור את מקור כוחו וסמכותו, וכי הוא פוגע ביכולתו של העובד לתפקד להגשמת יעדיו. יתר על כן, השימוש התכוף בקללה "זונה", על הטיותיה, לא רק נגד עובדי ציבור, אלא גם נגד נותני שירות, נבחרים, ואפילו "סתם" אנשים, מלמד כי ייחודה של קללה זו כעבירה פלילית, כאשר היא מופנית, דווקא נגד עובד ציבור, עלולה להוביל להפללת יתר.

לא ניתן להתעלם גם מהקשר הדברים שנכתבו כחלק מדברי ביקורת על התנהלות הפקחית שנתנה דו"ח לנאשם 1, כאשר לטענתו הוא נכה. הביקורת אמנם כוללת שימוש בשפה גסה ובוטה, אולם לא ניתן להפריד בין הביקורת ובין אותם קללות וגידופים. כך, נקבע בהלכת אונגרפלד, כי "לעתים צורתו הגסה של הביטוי היא חלק מן המסר עצמו" וכי "הוולגריות של האחד היא הפואטיקה של האחר" (שם, בפסקה 29 לפסק דינו של השופט אליעזר ריבלין). גם דעת הרוב בהלכת סגל סברה, כי "אף כשעסקינן בגידופים, יש לבחון, על פי ההקשר הכולל את המידה בה הם מגשימים את תכליותיו של חופש הביטוי" (הלכת סגל, בפסקה 42 לפסק דינה של כבוד השופטת נאור). משמעות הדבר, שכאשר קיים קושי מובנה להפריד בין דברי הביקורת לגידופים, כמו במקרה הנדון, יש לבחון שאלת קיומה של עבירה פלילית, גם לאור הערך המוגן של חופש הביטוי.

לכך יש להוסיף, כי גם בהחלת המבחן ההסתברותי, לא מצאתי כי יש בשימוש בכינוי "זונה" ו"שרמוטה", וודאות קרובה לפגיעה ממשית באופן מילוי תפקידה הציבורי של הפקחית, לפגיעה במערכת השירות הציבורי ובאמון הציבור בה. הביטויים אמנם נכתבו נגד פקחית, שהיא עובדת זוטרה, יחסית, אולם גם המפרסמים, אינם בעלי מעמד רם בקהילה. נראה גם כי תפוצת השימוש בקללות ובגידופים במרחב הווירטואלי, גם היא מרחיקה את הוודאות לפגיעה באופן מילוי התפקיד של הפקחית. למעשה, גם באת כוח התביעה הודתה, כי עובדי ציבור מורגלים, למרבה הצער, בשמיעת ביטויים מעין אלו המופנים כלפיהם, ויש לצפות, בהקשר זה, לעמידות וחוסן בסיסיים של עובדי הציבור.

26. אשר לנאשם 2 - בתגובה לסרטון שפרסם נאשם 1, כתב נאשם 2 את הדברים הבאים: **ינשמה לא התגרת בה ולא עזריאן, אמרת לה שאתה נכה. היא הייתה צריכה ללכת משם ולתת לך לפני מציצה טובה, אבל מרוב שהיא בת אלף זונה היא רגילה שנותנים לה ישר סטירה ואז טוחנים אותה. סליחה על הפוסט הגס אבל צריך להגיד את האמת**".

במבחן התוכני, גם נאשם 2 עשה שימוש במילה "זונה", בהטיה זו או אחרת. עם זאת, נאשם 2 לא הסתפק בקללה שגורה זו, אלא הוסיף הקשר מיני לדבריו, בכך שאמר "הייתה צריכה ... לתת לך מציצה טובה ... "רגילה שנותנים לה ישר סטירה ואז טוחנים אותה". ברי, כי יש בכך עליית מדרגה של ממש, בהשוואה לנאשם 1. הפגיעה היא לא רק בכבודה של הפקחית כאדם, אלא גם פגיעה בנשיותה ובזכותה שלא יופנה כלפיה מלל מיני. למעשה, בדברים אלו, יש גם משום אלימות מילולית מינית, וזאת משום הדגשת המובן המיני של הקללה "זונה". מכאן, שיש בדברים שכתב נאשם 2 כדי לפגוע בליבת כבודו של העובד והביטוי כרוך בפגיעה מהותית וקשה בגרעין המוסרי-ערכי שממנו שואב עובד הציבור את מקור כוחו וסמכותו. יתר על כן, במבחן התוכני, יש לקחת גם בחשבון, כי

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

נאשם 2 היה הראשון שפרסם דברים בוטים נגד הפקחית, וזאת לאחר שנאשם 1 אך פרסם הסרטון. עניינו של נאשם 2 בראי המבחן התוכני שונה, אפוא, מעניינו של נאשם 1 בשני מובנים. האחד, בבוטות הביטוי ובשימוש בהקשר המיני של הקללה. השני, בכך שהוא שהחל בשימוש בשפה הבוטה ביחס לפקחית, ובכך גרם במעשיו להתפרצות השימוש בשפה בוטה גם על ידי מגיבים אחרים, לרבות נאשם 1, וזאת למרות שכלל לא היה מעורב באירוע מול הפקחית, לא נטען כי נפגע ממנה וממילא גם הביקורת שלו אינה עניינית.

לכך יש להוסיף, כי גם בהחלת המבחן ההסתברותי, יש בביטויים של נאשם 2 - בהשוואה לנאשם 1 - וודאות קרובה יותר לפגיעה ממשית באופן מילוי תפקידה הציבורי של הפקחית, לפגיעה במערכת השירות הציבורי ובאמון הציבור בה. הטעם לכך הוא בעיקר בשל ההקשר המיני של הביטויים, "החפצת" הפקחית, וההתייחסות אליה כאל "זונה" ממש, ולא רק בדרך הקללה השגורה, הנטולה דווקא הקשר מסוג זה. השימוש בביטויים מסוג אלו עשוי לפגוע, אפוא, בוודאות קרובה, ביכולת התפקוד של העובדת ובהמשך ביצוע תפקידה.

27. לאור כל האמור, המסקנה היא, כי דבריו של נאשם 1 אינם מהווים עבירה של "העלבת עובד ציבור" במובנה הפלילי, ואילו דבריו של נאשם 2 מהווים עבירה, כאמור.

<u>האם ננקטה אכיפה בררנית כלפי הנאשמים</u>

28. מהתשתית העובדתית המוסכמת עולה, כי לסרטון שהעלה נאשם 1 היו מגיבים נוספים, מלבד נאשם 2.

29. כך למשל, מגיב בשם "אושר עטיה" כתב: "**בת זונההההההה שרמוטההההה!!!**". מגיב בשם "יוסי אלאל" כתב: "**זונה**"; מגיבים בשם "קורל" ו"דודו וקנין" כתבו: "**כלבהה**". מגיב בשם "שי מזרחי" כתב: "**עוד פרחה שלבשה מדים ומשחקת אותה השוטר אזולאי. מעניין מאד מה הקריטריונים להתקבל לשיטור העירוני**". מגיבה בשם "חלי חסון" כתבה: "**כל הכבוד מוטי גאה בך אני במקומך נותנת לה כרש בראש גומרת אותה**".

30. לעמדתי, אין כל אבחנה מהותית בין הדברים שכתב נאשם 1 ובין הדברים שכתבו חלק מהמגיבים הנוספים, שעשו שימוש בהטיית הקללה "זונה" ו-"כלבה". יודגש, כי לא די בכך שנאשם 1 היה מעורב באירוע הראשוני מול הפקחית והעלה הסרטון לפייסבוק, על מנת להצדיק אבחנה מהותית ביניהם, כאשר אין בעצם העלאת הסרטון משום עבירה פלילית. יתר על כן, ניתן אף לומר, כי נאשם 1 התבטא נגד הפקחית, כחלק מדברי ביקורת שיש בהם מימוש של חופש הביטוי והביקורת, וזאת בהמשך לטענתו, כי הפקחית נתנה לו דו"ח לשווא למרות שהוא נכה. לעומת זאת, דווקא למגיבים הנוספים, אין כל אינטרס מוגן מול הפקחית.

31. לעומת זאת, תגובתו של נאשם 2 שונה באופן מהותי מתגובותיהם של יתר המגיבים. כאמור, נאשם 2 עשה שימוש בביטויים מיניים שיש בהם כדי להשפיל ולבזות את הפקחית כאישה, והם באים בגדר אלימות מילולית מינית. בכך יש בדבריו חומרה יתרה, ופגיעה בליבת הכבוד של הפקחית.

32. אמנם, מגיבה נוספת בשם "חלי חסון" גם היא נקטה בלשון אלימה ממש באומרה "אני במקומך נותנת לה כרש בראש גומרת אותה" (כך במקור - א.פ). בכך יש כדי לעודד נקיטת אלימות קשה של ממש כלפי עובדת הציבור. עם זאת, מטענות התביעה עולה, כי דברים אלו פורסמו לאחר הגשת כתב האישום, ומכאן כי לא היו ידועים לתביעה בעת הגשת כתב האישום. ממילא, יש בכך כדי להפריך את הטענה כי שיקולים זרים או שרירותיים עמדו בבסיס ההחלטה להגיש כתב האישום נגד נאשם 2 דווקא, בהשוואה למגיבים אחרים. יתר על כן, מתגובת התביעה עולה, כי לאחר שנודע לה על אודות פרסום הדברים בשם "חלי חסון", העבירה אותם לגורמי החקירה לצורך חקירת אותה מגיבה ושקילת האפשרות להגיש נגדה כתב אישום. ממילא, גם בכך יש כדי לסתור הטענה בדבר הפלייתו של נאשם 2.

33. הנה כי כן, לא מצאתי אבחנה מהותית בין הדברים שפרסם נאשם 1 ובין הדברים שפרסמו אחרים,

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

ולפיכך מתקבלת טענתו בדבר אכיפה בררנית. האכיפה הבררנית באה לידי ביטוי בהעמדתו לדין של נאשם 1 בעוד שמגיבים נוספים, שכתבו דברים דומים, לא הועמדו לדין. לא מצאתי שיקולים ענייניים ביסוד ההחלטה להעמיד לדין דווקא את נאשם 1. לפיכך, יש לבטל כתב האישום נגדו מטעמים של הגנה מן הצדק (ע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ** (31.3.05); ע"פ 1601/03 **עיני נ' מדינת ישראל** (14.3.05); בג"ץ 6396/96 **זקין נ' ראש עיריית באר-שבע** (8.6.99); ישגב נקדימון הגנה מן הצדק 388 - 414 (מהדורה שנייה, 2009); דפנה ברק-ארז "הגנת הציפייה במשפט המנהלי" **עיוני משפט** כז 209, 224 (2003)).

34. לעומת זאת, מצאתי הבדל של ממש בין הדברים שפרסם נאשם 2 ובין הדברים שפרסמו אחרים, ומטעם זה נדחית טענתו בדבר אכיפה בררנית.

35. במקרה הנדון, לאור המסקנה שאליה הגעתי, כי דבריו של נאשם 1 אינם מהווים עבירה של העלבת עובד ציבור, המסקנה כי היתה בהגשת כתב האישום נגדו גם אכיפה בררנית, אינה אלא למעלה מן הנדרש.

<u>האם יש צורך באישור הפרקליטות לצורך הגשת כתב האישום</u>

36. לפני סיום, מצאתי להתייחס לטענת באי כוח הנאשמים בדבר הצורך בקבלת אישור הפרקליטות להגשת כתב האישום בעבירה של העלבת עובד ציבור.

37. בהלכת סגל הביעו רוב השופטים את עמדתם בדבר הצורך לקבל אישור הפרקליטות קודם להגשת כתבי אישום בעבירה של העלבת עובד ציבור.

38. עם זאת, הואיל וכתב האישום הוגש לפני הלכת סגל, ממילא לא מצאתי נפקות של ממש לטענה זו. יתר על כן, מתגובת התביעה עולה, כי בתקופת הביניים, עד לגיבוש הנחיות פרקליטות המדינה, מורה הנחייה פנימית, כי על התביעה לקבל אישור ראש יחידת התביעות להגשת כתב האישום. כך גם נעשה במקרה הנדון.

39. לא מצאתי כל בסיס משפטי להחלתה הרטרואקטיבית של הלכת סגל על כתב האישום שבנדון, שהוגש קודם לנתינתה.

<u>סוף דבר</u>

40. לאור האמור, יש להורות על ביטול כתב האישום בעניינו של הנאשם 1 לפי סעיף 149(4) וסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי, הן משום שהביטויים המיוחסים לו אינם נופלים בגדרי עבירת העלבת עובד הציבור, והן מטעמי אכיפה בררנית.

41. בעניינו של נאשם 2 לא מצאתי מקום לביטול כתב האישום, הן משום שהביטוי המיוחס לו עולה כדי עבירת העלבת עובד הציבור, והן משלא הונחה תשתית מספקת בדבר אכיפה בררנית.

42. לפיכך, אני מורה על ביטול כתב האישום בעניינו של נאשם 1.

ניתנה היום, כ"א סיוון תשע"ח, 04 יוני 2018, במעמד הצדדים.

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©